

Sygn. akt: IV RC 511/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Jakub Paciorek

Protokolant: Natalia Cyburt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2022r. w R.

sprawy z **powództwa mał. L. T. reprezentowanej przez matkę E. D.**

przeciwko M. T.

o alimenty

- 1) oddała powództwo;
- 2) nie obciąża powódki kosztami procesu.

Sygn. akt IV RC 511/21

UZASADNIENIE

wyroku z 5 kwietnia 2022 r.

W niniejszej sprawie małoletnia powódka L. T., reprezentowana przez matkę E. D., pozwem z 9 września 2021 r. domagała się zasądzenia od pozwanego M. T. na jej rzecz kwoty 6 000 zł z tytułu alimentów za okres od lutego 2021 r. do czerwca 2021 r.

W uzasadnieniu wskazała, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 2 lipca 2021 r. pozwanemu zasądzono alimenty w kwocie 1 200 zł miesięcznie. Pozwany od lutego 2021 r. nie łożył na jej utrzymanie. Nie odwiedzał jej, nie robił prezentów, nie zabierał na ferie. Wszelkie koszty utrzymania dziecka spoczywały na matce, która z tego powodu bardzo się zadłużyła. Matka małoletniej nie jest w stanie samodzielnie opłacić zaległego zadłużenia ze względu na wysokość bieżących wydatków. Pozwany, w toku sprawy przed Sądem Okręgowym w Opolu, zobowiązał się do opłacenia połowy zaległych alimentów w ciągu 3 miesięcy, w kwotach po 1 000 zł. Pozwany pracuje zagranicą. Miesięcznie zarabia powyżej 2 000 euro. (k. 3)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całość oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W ocenie pozwanego strona powodowa nie wykazała zaistnienia przesłanek, o których stanowi art. 137 § 2 k.r.o. Ponadto kwestia alimentów na rzecz małoletniej powódki została rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 2 lipca 2021 r. Jeśli strona powodowa zamierzała dochodzić na jej rzecz zaległych alimentów za okres od lutego do czerwca 2021 r. to winna była zadbać o to w toku postępowania rozwodowego. Wskazano, że w spornym okresie pozwany stracił pracę i zmuszony był korzystać z pomocy rodziców, by zabezpieczyć swe podstawowe potrzeby. (k. 31-32v.).

W piśmie pełnomocnika strony powodowej z 10 stycznia 2022 r. sprecyzowano, iż małoletnia powódka domaga się zasądzenia na jej rzecz kwoty 6 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 października 2021 r., a także wniesiono o zasądzenie kosztów procesu.

W piśmie tym wyjaśniono, że powódka dochodzi kwot zaległych alimentów na poczet zadłużenia zaciągniętego, aby zaspokoić potrzeby dziecka oraz na zasadzie regresu kwot wydatkowanych na utrzymanie dziecka w czasie kiedy pozwany nie uiszczal żadnych środków z tego tytułu. Podniesiono, że pozwany w toku rozprawy rozwodowej, która odbyła się 2 lipca 2021 r. uznał kwotę zaległości w kwocie 6 000 zł za okres od lutego do czerwca 2021 r. (k. 77-78).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia powódka L. T., urodzona (...), pochodzi ze związku pozwanego M. T. oraz E. D..

(odpis skrócony aktu urodzenia – k. 7)

Związek małżeński rodziców powódki został rozwiązany przez rozwód na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z 2 lipca 2021 r., sygn. akt I C 1234/20. W orzeczeniu tym między innymi wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią powierzono obojgu rodzicom z jednoczesnym ustaleniem jej miejsca zamieszkania przy matce, a także zasądzone od pozwanego na rzecz dziecka alimenty w wysokości 1 200 zł miesięcznie.

(wyrok Sądu Okręgowego – k. 4)

Podczas rozprawy rozwodowej z 2 lipca 2021 r. strony doszły do porozumienia odnośnie do warunków rozvodu. Strona powodowa między innymi cofnęła wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego. W toku przeprowadzania dowodu z przesłuchania stron, pozwany wskazał, że zobowiązuje się do przekazania na rzecz małoletniej trzech kwot po 1 000 zł z tytułu alimentów za okres od lutego do czerwca 2021 r.

(protokół rozprawy z 2 lipca 2021 r. - k. 81-82)

Od lipca 2020 r. strony nie mieszkają razem. W okresie od lutego do czerwca 2021 r. powódka mieszkała wraz z matką. Pozwany wówczas nie interesował się córką, niełożył także na jej utrzymanie. Całkowity koszt zaspokajania materialnych potrzeb powódki spoczywał na jej matce. Składał się na niego przypadający na małoletnią udział w kosztach najmu mieszkania, które wynosiły ok. 2 000 zł miesięcznie. Na wyżywienie własne oraz małoletniej E. D. wydawała ok. 1 000 zł miesięcznie. Pozostały koszt związany z utrzymaniem dziecka obejmował wydatki na środki higieny osobistej, suplementy, leki, odzież i obuwie. Jednorazowo poniosła także koszt prywatnej wizyty u chirurga w wysokości 250 zł. Małoletnia została również wyposażona w nowe meble w postaci biurka, szafy, łóżka i materaca. Na ten wydatek matka powódki zaciągnęła kredyt w A. Bank na kwotę 2 859 zł. Z uwagi na brak środków powódka nie mogła realizować niezbędnych wizyt u stomatologa. Konieczne zabiegi dentystyczne zostały wykonane dla powódki w okresie, kiedy jej matka dysponowała alimentami zasądzonymi w wyroku rozwodowym. Obecnie małoletnią boli ząb, wobec czego została ona umówiona na wizytę w maju. Małoletnia zarówno przed spornym okresem, jak i w czasie po nim następującym uczęszczała na lekcje pływania oraz korzystała z prywatnych wizyt psychologa.

Średnie wynagrodzenie matki powódki w okresie od lutego 2021 r. do lipca 2021 r. wyniosło 3 233,84 zł. E. D. pokrywała potrzeby własne oraz córki z pożyczek. U przyjaciółki E. C. zadłużyła się w tym czasie na łączną kwotę 3 250 zł, zaś u J. D. na kwotę 3 750 zł. Zobowiązania te zostały dotychczas spłacone w zakresie kwot po 500 zł.

Do budżetu gospodarstwa domowego prowadzonego z udziałem powódki, w we wspomnianym czasie dokładał się obecny mąż E. D., lecz maksymalnie w zakresie kwoty 500 zł.

(zeznania matki powódki E. D. – k. 223v.- 224v., zeznania świadków E. C. -k. 195v.-196 oraz J. D. – k. 196-196v., umowa o kredyt – k. 188-192, zaświadczenie o zarobkach – k. 203)

Pozwany w chwili orzekania rozwodu, tj. 2 lipca 2021 r., pracował w Austrii jako elektryk za wynagrodzeniem rządu 2 000 – 2 100 euro.

W maju 2021 r. na jego konto wpłynęła kwota 751,15 euro, zaś w czerwcu 2021 r. kwoty 1 085,41 euro, 726,74 euro i 300 euro.

Pozwany w okresie od lutego 2021 r. do czerwca 2021 r. zawierał następujące umowy pożyczek z (...).PL: 16 marca 2021 r. na kwotę 3 000 zł, 16 kwietnia 2021 r. na kwotę 3 500 zł, 17 maja 2021 r. na kwotę 5 600 zł oraz 18 czerwca 2021 r. na kwotę 7 500 zł.

W czasie tym na rachunku pozwanego odnotowano z tytułu zaciągnięcia zobowiązań z tym podmiotem następujące wpływy: 1 000 zł, 1 160,80 zł, 3 000 zł, 500 zł, 4 012,51 zł, 3 300 zł, 200 zł 500 zł, 300 zł, 100 zł, 300 zł, 5 396,59 zł, 3 000 zł, 1 000 zł oraz 300 zł.

Pozwany zawarł umowę najmu na czas określony od 20 listopada 2020 r. do 30 listopada 2022 r., na mocy której jest zobowiązany opłacać czynsz w wysokości 1 490 zł oraz media.

Z obecnego związku posiada córkę W. T., urodzoną (...)

(protokół rozprawy z 2 lipca 2021 r. - k. 81-82 ,umowa najmu – k. 35-40, akt urodzenia małoletniej W. T. – k . 41, umowy pożyczek zawarte z (...).pl – k. 86-100, potwierdzenia wpływu środków na rachunek pozwanego – k. 133-136, k. 149-163).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej opisane dowody, które Sąd uznał za spójne logiczne i nie budzące wątpliwości.

Zeznania matki powódki zasadniczo zasługiwały na uwzględnienie, w szerokim zakresie bowiem korespondowały z pozostałymi dowodami. Ponadto były one logiczne i spójne. Wątpliwości Sądu wzbudziły jedynie podane przez nią wydatki związane z zakupem środków higieny osobistej (300 zł miesięcznie) oraz witamin (200 zł miesięcznie) oraz basenu (100 zł tygodniowo), które w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz sytuacji materialnej matki powódki jawią się jako zbyt wygórowane.

Na zasadzie art. 302 § 1 zd. drugie k.p.c., Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2022 r. Jest bowiem oczywiste, że fakt zatrudnienia (nawet zagranicą) co do zasady nie sprzeciwia się możliwości stawiennictwa na rozprawie.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2., 3. i 5. k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka N. K.. Świadek ten miał bowiem wykazać fakt możliwości zarobkowych i finansowych pozwanego. Nie ulega jednakże wątpliwości, że w okolicznościach niniejszej sprawy, w której strona pozwana została zobowiązana przez Sąd do złożenia zaświadczenia pochodzącego od pracodawcy potwierdzającego wysokość osiągniętych dochodów, ów środek dowodowy był nieprzydatny do udowodnienia tej okoliczności. Jego dopuszczenie zmierzałoby jednocześnie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, podobnie zresztą, gdyby Sąd go przeprowadził na drugą z wnioskowanych okoliczności w postaci realizowania przez pozwanego obowiązku alimentacyjnego wobec powódki w okresie od lipca 2021 r., gdyż fakt ten był bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną zgłoszonego w niniejszej sprawie żądania stanowił przepis art. 137 § 2 k.r.o.

Zgodnie z regulacją art. 137 § 2 k.r.o. niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Podzielić należy wyrażony w judykaturze pogląd, iż dochodzenie alimentów za okres poprzedzający wytoczenie powództwa jest dopuszczalne tylko w ograniczonym zakresie, bo tylko w wypadku, gdy pozostały nie zaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie kosztów wychowania i utrzymania. Zasada jest więc, że roszczenie alimentacyjne nie dochodzone w czasie właściwym wygasa (zasada *pro praeterito nemo alitur*). Zatem powód dochodząc swoich uprawnień za czas przeszły powinien wykazać, że jakieś jego usprawiedliwione potrzeby pozostały niezaspokojone, względnie że jakieś jego zobowiązania, i to zaciągnięte na pokrycie jego usprawiedliwionych potrzeb, i wynikające stąd zadłużenie nie zostało zlikwidowane. Tylko bowiem w tych granicach w zasadzie jego żądanie zasądzenia alimentów za czas przeszły może podlegać uwzględnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 1998 r., I CKN 1083/97).

Powód musi wykazać, jakie jego potrzeby i w jakiej wysokości nie zostały dotychczas zaspokojone. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa więc na powodzie. Brak wykazania w toku postępowania, że pozostały niezaspokojone potrzeby uprawnionego z okresu sprzed wytoczenia powództwa, skutkuje oddaleniem powództwa w tym zakresie. (Komentarz rodzinny i opiekuńczy. Komentarz., pod red. M. Frasa, WKP 2021, Komentarz do art. 137 k.r.o.).

Jak wyjaśniono, wprawdzie w razie zaciągnięcia zobowiązania u osoby trzeciej w celu zaspokojenia bieżących potrzeb uprawnionego potrzeba jako taka już nie istnieje, ale na jej miejscu powstaje ujemna pozycja w majątku osoby uprawnionej; jeżeli zobowiązany do alimentów powinien dostarczyć środki na zaspokojenie samej potrzeby, to musi on również spełnić świadczenie, za pomocą którego osoba uprawniona mogłaby się zwolnić od ciężącego na niej z tytułu tej potrzeby długu (np. zapłata zaległego czynszu najmu mieszkania, zwrot pożyczki zaciągniętej na zakup środków żywności czy na leczenie) (Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz., pod red. J. Wiercińskiego, LexisNexis 2014, Komentarz do art. 137 k.r.o.).

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że strona powodowa bezzasadnie powoływała się na fakt uznania przez pozwanego długu, które miało mieć miejsce w trakcie jego przesłuchania w dniu 2 lipca 2021 r. w toku postępowania rozwodowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Opolu, sygn. akt I C 1234/20.

Przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako tzw. uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Pierwsza stanowi nie uregulowaną odrębną umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie jakiegoś stosunku prawnego. Do umowy tej stosuje się ogólne przepisy kodeksu cywilnego o umowach. Druga jest także umową, ale różni się od pierwszej tym, że samo istnienie stosunku prawnego nie jest między stronami przedmiotem sporu, a jedynie panuje niepewność, co do roszczeń wynikających z tego stosunku albo co do sposobu lub zakresu ich wykonania; w celu uniknięcia tej niepewności strony zawierają ugodę, czyniąc w niej sobie w zakresie tego stosunku wzajemne ustępstwa. Umowa ta jest uregulowana w art. 917-918 k.c. Natomiast trzecią formą jest tzw. uznanie niewłaściwe, które można określić najbardziej ogólnie i nieprecyzyjnie jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z 27 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 39/14).

Nie ulega wątpliwości, że w realiach niniejszej sprawy można jedynie rozważać, czy opisane wyżej oświadczenie pozwanego stanowiło niewłaściwe uznanie długu. Dokonywanie pogłębionej analizy tego zagadnienia było by jednak bezcelowe. Wskazać bowiem trzeba, że uznanie niewłaściwe jest tylko uzewnętrznieniem stanu świadomości dłużnika, z którym ustawa łączy skutek w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 1997 r., II CSK 347/07). Nawet więc gdyby uznać, że pozwany w postępowaniu o rozwód w istocie dokonał uznania niewłaściwego dochodzonego w rozpoznawanej sprawie roszczenia alimentacyjnego, to nie prowadziłoby to do automatycznego przyjęcia, że powództwo zasługuje na uwzględnienie. W przekonaniu Sądu, tego rodzaju mechanizm Sądu (z pewnymi ograniczeniami wynikającymi z treści art. 213 § 2 k.p.c.) mógłby jedynie nastąpić w przypadku, gdyby strona pozwana uznała powództwo zgłoszone w niniejszej sprawie. Takie zaś zdarzenie, zwłaszcza w świetle treści odpowiedzi na pozew, nie miało w tym postępowaniu miejsca.

Przechodząc do analizy dochodzonego roszczenia stwierdzić przyjdzie, że strona nie wykazała zaistnienia przesłanek z powołanego na wstępie art. 137 § 2 k.r.o.

Jak bowiem wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego zdecydowana większość kosztów utrzymania małoletniej powódki w okresie objętym pozwem, tj. od lutego 2021 r. do czerwca 2021 r., a dotyczących mieszkania, żywienia, zakupu odzieży, środków higienicznych została w tamtym czasie poniesiona przez jej matkę. W zakresie tych wydatków nie można zatem mówić, iż powódka posiada niezaspokojone potrzeby z okresu przed wytoczeniem powództwa.

Zgodzić się jednocześnie należy z poglądem, iż w zakresie, w jakim takiej osobie trzeciej przysługują roszczenia regresowe, osoba uprawniona do alimentacji nie może domagać się alimentów od osoby zobowiązanej. Koszty utrzymania i wychowania dziecka, które nie uzyskało jeszcze możliwości samodzielnego utrzymania się, pokryte przez inną osobę niż samo dziecko powinny zostać zwrócone przez osobę zobowiązaną, na podstawie art. 140 (Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz., pod red. J. Wiercińskiego, LexisNexis 2014, Komentarz do art. 137 k.r.o.). Wskazać przy tym trzeba, iż małżonkowi, który wyłączniełożył na utrzymanie wspólnego dziecka, przysługuje prawo domagania się od współmałżonka zwrotu odpowiedniej części poniesionych na ten cel kosztów (art. 140 § 1 k.r.o.) niezależnie od tego, z jakich źródeł czerpał on środki na zaspokajanie potrzeb dziecka. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 24 lutego 1978 r., III CZP 4/78).

Z powyższego wynika, że w części dotyczącej wskazanych wydatków to matce powódki, jako osobie, która w spornym okresie zabezpieczała te potrzeby córki, przysługuje roszczenie pieniężne (regresowe) wobec pozwanego, roszczenie alimentacyjne małoletniej powódki jest zaś wyłączone.

Wprawdzie małoletnia powódka w uzasadnieniu pisma z 10 stycznia 2022 r. podała, że świadczenia alimentacyjne dochodzone są na zasadzie regresu kwot wydatkowanych na utrzymanie dziecka. W piśmie tym jednocześnie, będąc reprezentowaną przez fachowego pełnomocnika, wyraźnie wskazała, że zasądzenia objętej pozwem kwoty domaga się na jej rzecz. Brak było zatem podstaw do uznania, że w toku postępowania doszło do sprecyzowania oznaczenia strony powodowej z małoletniej na E. D., ewentualnie do zmiany podmiotowej po tej stronie (art. 196 k.p.c.). Jest przy tym oczywiste, że małoletnia powódka – jako osoba uprawniona do alimentów - nie może domagać się ich zasądzenia na zasadzie regresu.

W ocenie Sądu, w świetle powołanych wyżej zasługujących na uwzględnienie poglądów, za irrelevantny w kontekście zgłoszonego roszczenia uznać należało fakt, iż bieżące potrzeby powódki w okresie od lutego do czerwca 2021 r. były zaspokajane z kwot uzyskanych na podstawie pożyczek i kredytu. Podkreślenia bowiem wymaga, że ze zgromadzonego materiału jednoznacznie wynika, iż zobowiązania te zostały zaciągnięte przez E. D. we własnym imieniu, a nie przez powódkę. Jak zaś wyżej wskazano, roszczenie alimentacyjne za okres przed wytoczeniem powództwa może być uznane za usprawiedliwione jedynie w przypadku zaciągnięcia zobowiązań u osoby trzeciej przez osobę uprawnioną do alimentacji w celu zaspokojenia jej bieżących potrzeb, co jest uzasadnione tym, iż po stronie tejże osoby istnieje ujemna pozycja w majątku.

W tych okolicznościach, w odniesieniu do wspomnianych wydatków nie sposób było uznać, że spełnione zostały przesłanki z art. 137 § 2 k.r.o., warunkujące możliwość uznania dochodzonego na tej podstawie powództwa za usprawiedliwionego. Powódka nie wykazała bowiem, że w tym zakresie jej koszty utrzymania z okresu od lutego do czerwca 2021 r. pozostają niezaspokojone, ewentualnie, iż zostały one zabezpieczone dzięki zaciągniętych przez nią zobowiązaniom.

Odrębnej analizie podlegały jednocześnie wydatki obejmujące leczenie stomatologiczne, płatne wizyty u psychologa oraz lekcje pływania, które zgodnie z zeznaniami E. D. nie były zaspokajane na rzecz małoletniej w tym spornym okresie.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do uznania, że powódka posiada obecnie jakieś niezaspokojone potrzeby z okresu od lutego do czerwca 2021 r. w zakresie leczenia dentystrycznego. Jak bowiem zeznała jej matka ubytki, które mogły podlegać leczeniu w tym czasie, zostały wyleczone w okresie od lipca 2021 r., kiedy to zaczęła otrzymywać alimenty od pozwanego. Obecnie powódka jest umówiona na wizytę u stomatologa w maju w związku z posiadaniem jednym ubytkiem w uzębieniu. Z pewnością jednak, biorąc pod uwagę upływ znacznego czasu, nie sposób uznać, iż istnieje on od objętego pozwem okresu. Podkreślenia dodatkowo wymaga, że wskazane wydatki zostały zakwestionowane przez pozwanego na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2022 r., strona powodowa zaś nie zaoferowała żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałaby ich wysokość, które powinna była być poniesiona we wspomnianym okresie.

W ocenie Sądu nie zasługiwały także na uwzględnienie, w kontekście przesłanek z art. 137 § 2 k.r.o., wydatki na wizyty u psychologa oraz naukę pływania. Wydatki te budziły wątpliwość już z tej przyczyny, iż w czasie od lutego do czerwca 2021 r. obowiązywały liczne restrykcje związane z pandemią (...)19, które w pewnych okresach uniemożliwiały bądź poważnie utrudniały korzystanie z tego rodzaju usług. Także jako niewiarygodne oceniono, o czym wyżej, zeznania matki powódki, iż koszt jednej lekcji pływania wynosił dla małoletniej 100 zł. Podobnie zresztą jak w przypadku leczenia stomatologicznego koszty były kwestionowane przez stronę przeciwną. W tych okolicznościach powódka winna była wykazać tak możliwość ponoszenia tych wydatków w tym okresie, jak i ich wysokość. W braku inicjatywy dowodowej w tym zakresie nie można było przyjąć, że powódka posiada jakieś niezaspokojone, konkretne wydatki w odniesieniu do opisanych wyżej kosztów, które winien obecnie pokryć pozwany z tytułu alimentów. Uzupełniając wspomnieć wypada, że wydatków tych nie sposób było uznać za niezaspokojone koszty z okresu od lutego do czerwca 2021 r. także w świetle zeznań E. D.. Do takiej konstatacji Sąd mogłoby dojść, jeżeli powódka posiadałaby z tego okresu pewne braki w zakresie umiejętności pływania czy skuteczności psychoterapii, wymagającej aktualnego zwiększenia ilości lekcji albo wizyt w celu nadrobienia powstałych zaległości. Takich okoliczności matka powódki jednak nie podnosiła, oświadczając wręcz, że małoletnia realizuje te zajęcia od lipca 2021 r. w takim samym zakresie, jak przed lutym 2021 r.

W braku udowodnienia, że powódka posiada niezaspokojone potrzeby z okresu od lutego 2021 r. do czerwca 2021 r. Sąd uznał, że nie zostały wykazane przesłanki z art. 137 § 2 k.r.o., wobec czego powództwo, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 102 k.p.c. uznając, że nie do pogodzenia z zasadami słuszności byłoby, aby małoletnie dziecko uprawnione do alimentów zostało obciążane kosztami postępowania prowadzonego w sprawie kosztów jej utrzymania, które w spornym okresie nie były przez pozwanego ponoszone, powództwo zaś oddalono z tej przyczyny, iż jej matka wystąpiła na drogę sądową z niewłaściwym środkiem procesowym.

SSR Jakub Paciorek